

R O Z S U D O K
V M E N E S L O V E N S K E J R E P U B L I K Y

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a členov senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a Mgr. Petra Melichera, v právnej veci žalobcu: **V. B., M. X., S.**, zast. JUDr. J. K., advokátom so sídlom N. X., M., proti žalovanému: **Colné riaditeľstvo Slovenskej republiky**, Mierová 23, Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 24510/2010-1214 zo dňa 22. septembra 2010, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 1S/120/2010 – 76 zo dňa 1. marca 2011, jednohlasne, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 1S/120/2010 – 76 zo dňa 1. marca 2011, **p o t v r d z u j e .**

Žalovaný **j e p o v i n n ý** zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania **vo výške 154,37 €** do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Prešove zrušil rozhodnutie žalovaného č. 24510/2010-1214 zo dňa 22.9.2010 v spojení s prvostupňovým rozhodnutím č. R-17259/2006-5334 zo dňa 4.5.2006 podľa § 250j ods. 2 písm. c/ a d/ zák. č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej v texte rozsudku len „O. s. p.“), keď dospel k záveru, že zistenie skutkového stavu bolo pre posúdenie veci

nedostačujúce a rozhodnutie žalovaného je nepreskúmateľné pre nedostatočne zistený skutkový stav ako aj pre nedostatok dôvodov.

Krajský súd uviedol, že žalovaný napriek názoru tunajšieho súdu ako aj Krajského súdu v Prešove vysloveného v skorších rozsudkoch, neskúmal všetky okolnosti prípadu, nevysporiadal sa dôsledne s odvolacími námietkami žalobcu a rozhodol opätovne bez toho, aby venoval pozornosť skutočnostiam, ktoré mohli byť žalobcovi na prospech. Vyššia miera zodpovednosti colníkov je odzrkadlená v zákone a tomu musia zodpovedať aj vyššie možnosti postihu zo strany nadriadených orgánov. Porušenia služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti sa môže colník dopustiť aj z nedbanlivosti, nemusí ísť len o úmyselné konanie, ktoré by mohlo zakladať aj prípadnú trestnú zodpovednosť. Vzhľadom na výnimočný charakter skončenia služobného pomeru bolo potrebné dôsledne skúmať a preukázať porušenie služobnej prísahy a povinnosti žalobcu a mieru jeho zavinenia na konaní, ktoré je mu vytýkané a pre ktoré s ním bol skončený služobný pomer.

Krajský súd ďalej uviedol, že žalovaný, bez toho aby sa zaoberal otázkou viny, len konštatoval, že spôsob zavinenia veci je najpodstatnejším kritériom na posúdenie závažnosti konania žalobcu a postačuje len nedbanlivosť. Z odôvodnenia rozhodnutia žalovaného nevyplýva, ako dospel k takémuto záveru. Bez skúmania otázky viny a následku konania žalobcu, nemožno posúdiť ani hrubé porušenie služobnej prísahy a služobnej povinnosti. Žalovaný, bez toho, aby konfrontoval svedkov, ako mu to bolo uložené rozsudkom krajského súdu a doplnil dokazovanie, vo veci opätovne rozhodol a v odôvodnení len formálne opísal správnu úvahu, ktorá skôr mala charakter výkladu príslušných ustanovení zák. č. 200/1998 Z. z. o štátnej službe colníkov a o zmene a doplnení niektorých ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej v texte rozsudku len „Zákon“) bez toho, aby táto úvaha mala podklad v zistení skutočného stavu veci. Výpovede svedkov napriek ich rozpornosti jednostranne vyhodnotil v neprospech žalobcu. Aj naďalej ostalo sporným, či žalobca porušil svoje služobné povinnosti a jeho konanie bolo takej intenzity, že ho možno považovať za porušenie služobnej prísahy a služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom a jeho ďalšie ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Z napadnutého rozhodnutia taktiež nevyplýva, prečo žalovaný nepostupoval v súlade s povinnosťou uloženou skorším rozsudkom krajského súdu. Za daného stavu považoval krajský súd záver žalovaného ako aj správneho orgánu prvého stupňa o potrebe prepustiť žalobcu zo služobného pomeru za predčasný.

Krajský súd uložil žalovanému v ďalšom konaní postupovať tak, aby boli odstránené rozpory vo výpovediach svedkov a vykonať konfrontáciu svedkov za účelom jednoznačného preukázania, či žalobca vedel alebo mohol vedieť, že na predmetom motorovom vozidle má byť vykonaná súčinnosťná kontrola a napriek tomu dal príkaz, aby motorové vozidlo opustilo územie Slovenskej republiky. Ďalej, či toto vozidlo bolo príslušníkmi OHK odstavené do pravého jazdného pruhu a či z tohto pruhu ho žalobca usmernil na stanovisko „výstup“. V prípade nepreukázania vedomosti žalobcu o tom, že na predmetom motorovom vozidle má byť vykonaná súčinnosťná kontrola žalovaný zväži, či možno jeho konanie považovať za konanie takej intenzity, pre ktoré sa dopustil porušenia služobnej prisahy a služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom, pre ktoré jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby a či spĺňa dôvody prepustenia zo služobného pomeru colníka podľa § 183 ods. 1 písm. d/ Zákona. Taktiež správny orgán po doplnení dokazovania svoje rozhodnutie náležite, presvedčivo a v súlade so zákonom odôvodní tak, aby poskytovalo skutkovú a právnu podporu výroku a budú reagovať na námietky vznesené v odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu ako aj v podanej žalobe.

O trovách konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 O. s. p. tak, že úspešnému žalobcovi priznal ich náhradu vo výške 413,81 €.

Proti predmetnému rozsudku podal v zákonnej lehote dňa 14.4.2011 odvolanie žalovaný domáhajúc sa jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Uviedol, že napadnuté rozhodnutie bolo vydané po predchádzajúcom stanovisku Colného odboru Colného riaditeľstva SR, z ktorého vyplýva, že vrátenie osôb a motorových vozidiel upravuje Režim hraničného priechodu U.; v zmysle čl. 6 bod 1/ uvedeného režimu, v prípade zistenia príčin oprávňujúcich vrátenie osôb alebo dopravných prostriedkov z hraničného priechodu, sa o tejto skutočnosti príslušníci oboch zložiek navzájom informujú (colníci a príslušníci PZ), pričom zabezpečia vo vzájomnej súvislosti vykonanie nutných úkonov v cestovnom doklade a tiež úkonov colného dohľadu. Medzi príčiny, ktoré oprávňujú vrátenie osôb sa radí nesplnenie zákonom určených povinností (povinnosť predložiť cestovný doklad a.i.). Kontrola uvedeného vecne prislúcha do pôsobnosti Oddelenia hraničnej kontroly PZ SR (OHK). Po ukončení pasovej kontroly nasleduje colná kontrola, ktorú je vecne príslušný vykonávať colný orgán, pretože je zameraná na kontrolu tovaru. Colníka oprávňuje vrátiť osobu alebo dopravný prostriedok skutočnosť, že zistil dovoz tovaru nad povolený limit, ale zistený tovar bol prihlásený k colnej kontrole, pričom vrátenie osoby alebo vozidla

sa musí vždy vykonať v súčinnosti s príslušníkmi OHK, colník je vždy povinný informovať príslušníka OHK o tom, že osobu alebo vozidlo vracia z colného priestoru späť na územie Ukrajiny. Neprináleží vrátiť cestujúceho s dopravným prostriedkom z nevysvetliteľných dôvodov, bez vykonania colnej kontroly a kontroly oddelenia hraničnej kontroly z colného priestoru späť. Žalobca sám aktívne vytvoril vozidlu podmienky opustiť colný priestor bez toho, aby o tejto skutočnosti informoval aj príslušníkov OHK, konal tak evidentne nad rozsah svojich právomocí.

Žalovaný ďalej uviedol, že prerokovávanie osôb a motorových vozidiel môže byť organizované len v jazdných pruhoch pre vozidlá, pričom miesto vykonávania pasovej a colnej kontroly upresnia nadriadení oboch zložiek pred začiatkom služby s prihliadnutím na konkrétne podmienky. Žalobca bol zaradený na vykonávanie colnej kontroly v ľavom jazdnom pruhu, kde si plnil svoje služobné povinnosti, avšak nebolo v jeho kompetencii uvedené rozhodnutie nadriadených (oboch zložiek) prehodnotiť, svojvoľne zmeniť či porušiť a riešiť výkon služby OHK v jazdnom pruhu, do ktorého nebol nadriadeným zaradený.

Poukazujúc na jednotlivé ustanovenia zák. č. 652/2004 Z. z. o orgánoch štátnej správy v colníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej v texte rozsudku len „zák. o orgánoch štátnej správy v colníctve“) žalovaný uviedol, že jediným dôvodom, ktorý sa môže vyskytnúť pri prejednávaní vozidiel v colnom priestore oprávňujúcim colníka zmeniť smer jazdy cestujúceho a vrátiť ho na územie štátu, ktorý sa pokúsil opustiť, je, keď riadne k colnej kontrole prihlási tovar nad limit stanovený nariadením Rady č. 1186/2009 ustanovujúcim systém Spoločenstva pre oslobodenie od cla. Žalobca svojim konaním bez relevantného dôvodu fakticky znemožnil orgánom OHK kontrolou vylúčiť, či potvrdiť podozrenie z napr. nelegálnej migrácie, nedovoleného dovozu omamných a psychotropných látok a jedov, zbraní, streliva a. i. Žalobca sa zavádzajúco odvolával na zásadu dispozičnej voľnosti cestujúceho kedykoľvek sa v colnom priestore rozhodnúť, že neprestúpi štátnu hranicu a vráti sa do domovského štátu, ktorá ukrajinským cestujúcim nebola využitá a svoje konanie sa nesprávne snažil subsumovať pod právomoc usmerňovať pohyb v colnom priestore (§ 9 ods. 3 písm. p/ zák. o orgánoch štátnej správy v colníctve). Ak žalobca nedisponoval informáciou o dôvode, pre ktorý bolo vozidlo odstavené na súčinnostnú kontrolu obidvoma zložkami, žalovaný uviedol, že z bežnej praxe vo výkone služby na hraničnom priechode a tiež v funkčného zaradenia žalobcu na vykonávanie colnej kontroly v ľavom jazdnom pruhu vyplýva, že túto nepotreboval a nebol dôvod mu ju odovzdať.

Žalovaný, v súvislosti s osobou, ktorú žalobca svojvoľne vrátil na územie Ukrajiny, uviedol, že tento občan Ukrajiny začal na územie Slovenskej republiky jazdiť dňa 14.3.2006, pričom v marci 2006 vstúpil na územie SR jedenásťkrát, ani v jednom prípade colne nedeklaroval žiaden tovar. V mesiaci apríl 2007 vstupoval cez hraničný priechod U. dňa 1.4.2006, 3.4.2006 a 4.4.2006, kedy ho colne prejednával žalobca. Následne ho žalobca prejednával aj dňa 7.4.2006. 10.4.2006 ho žalobca vrátil na územie Ukrajiny pred vykonaním kontroly, avšak až po tom, ako príslušník OHK nariadil súčinnosťnú kontrolu.

Žalobca vytvoril osobe podozrivej z porušovania colných či policajných predpisov podmienky a priestor k tomu, aby sa vyhla uplatneniu zodpovednosti v prípade preukázania porušenia predpisov. Uvedená osoba úplne prestala chodiť cez hraničný prechod U., ukrajinsko-slovenskú hranicu prestupovala cez hraničný priechod Vyšné Nemecké, pričom colná správa eviduje len jej vstupy na územie SR, teda z územia SR musela vždy vystupovať cez hraničný priechod v Maďarskej alebo Poľskej republike. Uvedená osoba tak cestovala až do 3.12.2007, kedy na základe vykonanej analýzy rizika bola nariadená kontrola inšpekčným skenovacím zariadením so zistením nezákonného dovozu tovaru. Z uvedeného je zrejmé, že príslušník OHK mal podozrenie z nelegálnej činnosti, a preto túto osobu s vozidlom odstaviť na súčinnosťnú kontrolu do pravého jazdného pruhu (do ktorého žalobca nebol zaradený na výkon služby nadriadeným), ktorý slúži práve na tento účel. Vozidlo odstavené v jazdnom pruhu slúžiacom na účely dôkladnejšej súčinnostnej kontroly, neprekáža v premávke cez hraničný priechod, pretože tento jazdný pruh je vymedzený práve na tento účel.

Žalovaný ďalej uviedol, že v napadnutom rozhodnutí sa dostatočným spôsobom vysporiadal s otázkou výkladu obsahu a rozsahu neurčitého právneho pojmu – porušenie služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom, pričom v tejto súvislosti poukázal na časť odôvodnenia napadnutého rozhodnutia.

K námietke súdu týkajúcej sa nevykonania konfrontácie svedkov žalovaný, s poukazom na zápisnice spísané so žalobcom, Ing. J. L., S. M., Bc. V. K. a M. S., uviedol, že v konaní vo veci prepustenia žalobcu bolo jednoznačne preukázané konanie žalobcu, ktoré bolo v rozpore s Režimom hraničného priechodu U.; žalobca až s odstupom času začal účelovo a vytrhnuť z kontextu poukazovať na niektoré vyjadrenia uvedené v týchto zápisniciach. Žalovaný rešpektuje, že colníka zo služobného pomeru možno prepustiť len výnimočne, avšak nemožno opomenúť, že Zákonom je colníkom uložená vyššia miera zodpovednosti a porušenia služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti sa môže colník dopustiť aj z nedbanlivosti, čomu zodpovedajú aj možnosti postihu zo strany nadriadených.

Nielen úmyselné porušenie služobnej povinnosti alebo služobnej prísahy môže byť nadriadeným kvalifikované ako porušenie služobnej povinnosti alebo služobnej prísahy zvlášť hrubým spôsobom, dostačujúce je aj zavinenie z nedbanlivosti.

Podaním zo dňa 9.5.2011, doručeným odvolaciemu súdu dňa 26.5.2011 žalovaný doložil do spisu úradný záznam o novej konfrontácii žalobcu s colníkom K., S., L. a príslušníčkou OHK M. zo dňa 18.4.2011, konanej na Colnom úrade Michalovce, z ktorého záznamu malo vyplývať, že žalobca zmaril aj opakovanú konfrontáciu, keďže jeho práceneschopnosť začala deň nasledujúci po prevzatí predvolania na vykonanie konfrontácie.

K odvolaniu sa podaním zo dňa 5.5.2011 vyjadril žalobca tak, že napadnutý rozsudok krajského súdu navrhol potvrdiť.

Uviedol, že neobdržal žiadnu informáciu, že v predmetnom vozidle sa majú prevádzať cigarety, teda nemohol porušiť žiadnu spoluprácu podľa čl. 3 ods. 2 písm. b/ Režimu hraničného priechodu U.. Chybu spravili príslušníci OHK U.. Ak mali informáciu o podozrivom vozidle, že bude prevážať cigarety, tak vodičovi mali odobrať cestovný pas a vozidlo odstaviť na bezpečné miesto v colnom priestore. Z výpovedí svedkov bolo preukázané, že cestovné doklady vodičovi neodoberali. Tiež neobstojať tvrdenie žalovaného, že žalobca svojim konaním zabránil odhaleniu nezákonne dovážaného tovaru, keďže táto skutočnosť preukázaná nebola, ide len o domnienky a dohady žalovaného.

Žalobca tiež uviedol, že v zápisnici zo dňa 11.4.2006 podrobne rozpisal, z akých dôvodov usmernil pohyb predmetného vozidla na voľný jazdný pruh na vývoz. Uvedené vozidlo dlhší čas prekážalo plynulému vybavovaniu ostatným vozidlám, preto ho usmernil tam, kde v tom čase bol voľný jazdný pruh, t. j. pracovisko na výstup. Uvedené vozidlo tvorilo prekážku a ostatné vozidlá ho museli obchádzať. Odstavením predmetného vozidla do jazdného pruhu smerom na vývoz žalobca neporušil žiadnu právnu normu ani Režim hraničného priestoru U.. Ak žalovaný tvrdil, že informáciu o dôvode odstavenia vozidla na súčinnosťnú kontrolu žalobca k svojej práci nepotreboval, dostáva sa do vlastných rozporov, keď na jednej strane poukazuje na čl. 3 Režimu hraničného priechodu U. a zároveň tvrdí, že príslušníci OHK neboli povinní túto informáciu odovzdať, nakoľko spolupráca príslušníkov OHK a colnej pobočky sa riadi zásadou rovnoprávnosti a spolupráce.

Žalobca ďalej uviedol, že v uvedenom vozidle ešte nebola začatá ani pasová ani colná kontrola, čiže vodič v rámci dispozičnej zásady sa mohol kedykoľvek rozhodnúť, že sa chce vrátiť do svojho domovského štátu a nechce prestúpiť štátnu hranicu na územie SR.

Záverom žalobca uviedol, že žalovaný nerešpektoval právny názor krajského súdu vyslovený v skoršom rozsudku a nevykonal konfrontáciu svedkov, pričom poukázal na vlastné stanovisko k nariadeniu konfrontácie zo dňa 18.4.2004, v ktorom uviedol, že ide o snahu žalovaného napraviť vlastnú chybu a na tento dôkaz v odvolacom súdnom konaní nie je možné prihliadnuť.

Žalobca si zároveň uplatnil náhradu trov konania vo výške 154,37 € pozostávajúcich z odmeny za jeden úkon právnej služby, vyjadrenia k odvolaniu vo výške 123,50 € a DPH vo výške 19%.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 10 ods. 2 O. s. p.), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (podľa § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 211 a nasl. O. s. p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 250ja ods. 2 O. s. p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 29.9.2011 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O. s. p.).

Podľa § 244 ods. 1 O. s. p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 244 ods. 3 O. s. p. rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

Podľa § 219 ods. 1 O. s. p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 O. s. p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na

skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Podľa § 183 ods. 1 písm. d/ Zákona služobný úrad prepustí colníka zo služobného pomeru, ak porušil služobnú prísahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Podľa § 230 ods. 1, 2, 3, 4 Zákona rozhodnutie musí byť v súlade s právnymi predpismi, vychádzať zo skutočného stavu veci a obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní. V písomnom vyhotovení rozhodnutia sa tiež uvedie, kto rozhodnutie vydal, dátum vydania rozhodnutia a označenie účastníka. Rozhodnutie musí byť podpísané s uvedením hodnosti, mena, priezviska a funkcie toho, kto ho vydal, opatrené odtlačkom pečiatky so štátnym znakom a oznámené účastníkovi konania vyhlásením alebo dorúčením.

Podľa § 230 ods. 2 Zákona výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovení právneho predpisu, podľa ktorého bolo rozhodnuté. Ak sa v rozhodnutí ukladá povinnosť na plnenie, ustanoví sa pre ňu rozsah plnenia a lehota.

Podľa § 230 ods. 3 Zákona v odôvodnení rozhodnutia sa uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom pre rozhodnutie, akými úvahami bol vedený oprávnený orgán pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov, na ktorých základe rozhodoval.

Podľa § 230 ods. 4 Zákona poučenie o odvolaní obsahuje údaj, či je rozhodnutie konečné alebo či sa možno proti nemu odvolať, v akej lehote a u ktorého oprávneného orgánu.

Z obsahu pripojených spisov odvolací súd zistil, že predmetom preskúmania je rozhodnutie č. 24510/2010-1214 zo dňa 22.9.2010, ktorým žalovaný podľa § 232 ods. 3 Zákona zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie riaditeľa Colného úradu Čierna nad Tisou č. R-17259/2006-5334 zo dňa 4.5.2006 vo veci prepustenia n. V. B. zo služobného pomeru podľa § 183 ods. 1 písm. d/ Zákona, keďže porušil služobnú prísahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Keďže dôvody tohto rozhodnutia ako aj rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa v napadnutom rozsudku krajský súd podrobne rozpísal, najvyšší súd, stotožniac sa aj s jeho právnym názorom tam vysloveným, aby zbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednávanej veci, postupom v súlade s § 219 ods. 2 O. s. p. v podrobnostiach naň odkazuje a pre zdôraznenie správnosti uvádza:

Žalovaný v odvolaní, uvádzajúc skutkové a právne okolnosti prejednávanej veci, namietal najmä právny názor krajského súdu, že sa nedostatočne zaoberal otázkou viny žalobcu a priklonil sa len ku konštatačným zisteniam a dostatočne nepreukázal, ako k nim dospel.

Predmetná vec t.j. preskúmanie zákonnosti rozhodnutia o prepustení žalobcu zo služobného pomeru je opätovne predmetom súdneho prieskumu.

Predchádzajúce rozhodnutie žalovaného č. 27666/06-1409 zo dňa 3.7.2006 bolo rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2S 15/06 zo dňa 2.12.2008 zrušené podľa § 250j ods. 2 písm. c/ O. s. p. Dôvodom pre zrušenie predmetného rozhodnutia bol nedostatočne zistený skutkový stav, keď krajský súd považoval výpovede svedkov za rozporné a považoval za potrebné vykonanie konfrontácie svedkov za tým účelom, aby bolo jednoznačné, či, kto a kedy dal príkaz, aby predmetné motorové vozidlo opustilo územie Slovenskej republiky, a kedy presne sa žalobca dozvedel o tom, že práve na ňom bude vykonaná súčinnosťná kontrola, tiež sa vysporiadať s tým, za akých podmienok môže vozidlo opustiť colný priestor.

Tento rozsudok bol potvrdený rozsudkom tunajšieho súdu sp. zn. 6Sžo/113/2009 zo dňa 21.4.2010, v ktorom súd taktiež poukázal na nepreskúmateľnosť správneho rozhodnutia pre nedostatok dôvodov, keďže nebolo zrejmé, že by sa žalovaný zaoberal obsahom a rozsahom pojmu *porušenie služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom*, otázkou či žalobca svojím konaním naozaj porušil služobnú prísahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a subjektívnou stránkou konania.

V podanom odvolaní žalovaný ohľadne nevykonania konfrontácie uviedol, že zápisnice spísané so žalobcom, Ing. J. L., S. M., Bc. V. K. a M. S. už v konaní vo veci prepustenia žalobcu jednoznačne preukázali konanie žalobcu, ktoré bolo v rozpore s Režimom hraničného priechodu U.

Z uvedeného je zrejmé, že žalovaný, hoci v napadnutom rozhodnutí formálne uviedol, že bol viazaný právnym názorom Najvyššieho súdu SR, vydal rozhodnutie nerešpektujúc

tento skôr vyslovený právny názor, hoci bol k tomu povinný (§ 250j ods. 6 O. s. p.). Žalovaný pred vydaním rozhodnutia nevykonal konfrontáciu svedkov, ani iným spôsobom sa nepokúsil odstrániť rozpory vo výpovediach svedkov, zaoberal sa len tvrdeniami žalobcu zachytenými v zázname o výkone služby zo dňa 11.4.2006 a v zápisnici spísanej so žalobcom zo dňa 11.4.2006 a ich interpretáciou. Následným, až dodatočným nariadením konfrontácie, o ktorom žalovaný informoval listom zo dňa 9.5.2011, doručeným odvolaciemu súdu dňa 26.5.2011, nemožno odstraňovať vady v skoršom dokazovaní správneho orgánu, jej výsledok je pre preskúmané rozhodnutie bez právneho významu.

Podľa čl. 1 ods. 1 prvá veta Ústavy SR je Slovenská republika zvrchovaný, demokratický a právny štát. *Základom interpretácie a aplikácie čl. 1 ods. 1 je zabezpečenie materiálneho a nie formálneho právneho štátu.* Ústavný súd SR princíp materiálneho právneho štátu vyjadril v právnom názore: "V právnom štáte, v ktorom sú ako neoddeliteľné súčasti okrem iných stelesnené princípy, ako sú právna istota a spravodlivosť (princíp materiálneho právneho štátu), čo možno spoľahlivo vyvodiť z čl. 1 ústavy, sa osobitný dôraz kladie na ochranu tých práv, ktoré sú predmetom jeho úpravy. Povinnosťou všetkých štátnych orgánov je zabezpečiť reálnu možnosť ich uplatnenia tými subjektmi, ktorými boli priznané". (I.ÚS 17/1999, nález zo dňa 22. septembra 1999, Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 1999, s. 365, zhodne I.ÚS 44/1999. Nález z 13. októbra 1999. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 1999, s. 382).

Žalovaný v napadnutom rozhodnutí uviedol, že najvyššiu mieru nebezpečnosti či škodlivosti konania žalobcu (ako porušenia služobnej prísahy a služobnej povinnosti *zvlášť hrubým spôsobom*) videl v tom, že žalobca svojim konaním zabránil odhaleniu nezákonne dovážaného tovaru, avšak pre takýto záver v napadnutom rozhodnutí neuviedol dostatok dôvodov. Pokiaľ v odvolaní žalovaný poukazoval na určité skutočnosti týkajúce sa občana Ukrajiny, ktorého motorové vozidlo sa vrátilo na územie Ukrajiny, k týmto je potrebné uviesť, že neboli súčasťou odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, nepatrili k dôvodom vydania rozhodnutia, a preto dodatočne nemožno ich brať na zreteľ ako relevantné.

K námietke žalovaného, pokiaľ uvádzal že uplynula lehota pre vydanie rozhodnutia o prepustení colníka zo služobného pomeru z dôvodu porušenia služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti *zvlášť hrubým spôsobom*, je potrebné uviesť, že táto je pri posudzovaní zákonnosti skôr vydaného rozhodnutia bez právneho významu a po vrátení veci patrí

do právomoci správneho orgánu nie správneho súdu skúmať existenciu podmienok na ďalšie konanie (v konaní podľa druhej hlavy piatej časti O. s. p. ide o prieskumné nie o právnonachádzacie konanie).

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožnil so závermi krajského súdu, vznesené odvolacie námietky neboli spôsobilé spochybniť jeho správnosť, a preto napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. v spojení s § 250ja ods. 3 vety druhej O. s. p.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa ustanovenia § 250k ods. 1 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 2 O. s. p. a § 246c ods. 1 vety prvej O. s. p., keď žalobcovi, ktorý mal úspech vo veci, priznal náhradu trov konania vo výške 154,37 €, titulom trov právneho zastúpenia, podľa § 11 ods. 4, § 16 ods. 3, § 18 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov, pozostávajúcich z 1 úkonu právnej pomoci /vyjadrenie k odvolaniu zo dňa 5.5.2011/ v sume 123,50 €, režijného paušálu v sume 7,41 € a dane z pridanej hodnoty v uplatnenej výške 19% v sume 23,46 €.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie n i e j e prípustné.

V Bratislave 29. septembra 2011

JUDr. Eva Babiaková, CSc., v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Dagmar Bartalská